

Den formålsparagraf kunne vi såmænd bruge mange andre steder og også på Kulturministeriets kulturinstitutioner.

Hr. Ole Sohn forklarede i sit indlæg, at hvis man ikke har noget at miste, har man ikke noget at slås for. Og for at der er noget at miste, så er vi nødt til at formidle et fælles værdigrundlag til hinanden, og det er det, jeg synes at børnekulturpolitikken først og fremmest skal handle om.

Kulturministeriet anvender på en række områder betydelige ressourcer på børn. Alene de fire største indsatsområder: børneteater, børnefilm, børnebiblioteker og musikskoler anvender servicemæssigt 300 mio. kr. i 1999. At indsatsen har nået de dimensioner, skyldes ikke mindst et bredt samfundsmæssigt engagement i børns situation og et målrettet arbejde fra Kulturministeriets rådgivende udvalg, Kulturens Børn, som blev nedsat i 1975.

Ikke mindst i skoler og daginstitutioner og i foreningslivet er der et stort behov for at styrke den kulturelle dimension og sammenhæng i barnets hverdag. Kulturministeriet vil derfor motivere til igangsætning af decentrale og tværministerielle fornyende børnekulturprojekter.

Kulturministeriets rådgivende udvalg, Kulturens Børn, har gennem 25 år spillet en enestående pionerrolle. Erfaringerne med udvalget viser, at et idéskabende, rådgivende og i relativt beskedent omfang bevilligende udvalg kan være afgørende for udviklingen af den lokale bevidsthed om betydningen af børns kulturelle vilkår.

Beslutningen om at oprette Kulturrådet for Børn med mindst 10 mio. kr. i ryggen skal derfor ses som et initiativ til at styrke den idé, Kulturens Børn bygger på. Rådet skal med forøget politisk og økonomisk vægt arbejde for, at den kulturelle dimension i børns liv tilgodeses, og det skal sikre, at de ressourcer, som Kulturministeriet afsætter til kultur for børn, anvendes på den mest hensigtsmæssige måde. Derfor skal rådet gennem sin sammensætning knyttes tæt til Kulturministeriets øvrige råd og nævn.

Jeg håber, at vi med søsætningen af regeringens tipunktsprogram for børnekulturen, som skal løbe i 4 år, får taget et væsentligt kulturpolitisk skridt til gavn for alle børn i Danmark. Og lad mig understrege, at det netop er for alle børn i Danmark; flere ordførere har været inde på, at vi ikke har formuleret os stærkt nok i redegørelsen i forhold til de særligt udsatte børn.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at det jo netop er kulturpolitik og ikke socialpolitik, der skal føres fra Kulturministeriet, og derfor er det en kulturpolitik for alle børn, alle børn med vidt forskellig kulturel baggrund. De skal have de bedst tænkelige rammer for at udfolde deres fulde potentiale.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Ministeren udtaler, at ministeren var bange for det, jeg sagde i min ordførertale om det specifikte danske, som jeg ikke mente var skrevet nok ind i redegørelsen. Men vi levede ikke i et statisk kultursamfund, det var noget med det statiske, samfundet ændrer sig hele tiden, siger kulturministeren.

Jamen altså det er meget muligt, at samfundet ændrer sig, men jeg kan da ikke indse, at vores historie ændrer sig. Den er jo skrevet ned sort på hvidt; så er det det, der gør ministeren nervøs? Den er nedskrevet, så det kan da ikke være det, ministeren er nervøs for.

Og det med ændringerne i det danske kultursamfund. Jamen der kan da godt ske ændringer, men derfor kan man da godt betone det danske hele vejen igennem i den redegørelse, der foreligger i øjeblikket. Den danske kulturarv ændrer sig ikke.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Selvfølgerlig gør den det, ellers var der ingen grund til at studere historie. Altså naturligvis ændrer vores kulturarv sig; hver fjortende dag bliver vi klogere og klogere på, hvad der er sket for tusind år siden, så det er udmærket.

Jeg er selvfølgelig ked af, at ministeren er skuffet; det var nu ikke helt meningen. Jeg ville bare gerne finde argumentet for, at den her regering er bedre end alle de andre regeringer, og jeg vil gerne finde argumentet for, at man kan gøre ting bedre, som statsministeren siger.

Og så må kulturministeren undskylde. En sætning, som at »det er regeringens mål, at alle børn i Danmark skal have de bedst tænkelige betingelser for at leve sig ind i, opleve og bidrage til vores samfund og dets fællesskaber«, hvem i alverden skulle være uenig i det? Og hvem i alverden skulle gøre det til noget specielt for denne her regering?

Eller sætningerne »alle børn skal høres«, og »alle børn skal beskyttes«, altså det er den slags, som jeg syntes var lidt overfladisk.